

Андрија Б. Ивановић

НОВИ СВЕТ

Коначно смо сити на циљ.

После дућих 13 година иућивања ушли смо у сисћем звезде ХД 98618 и за неколико недеља ћемо ирићи јединој до сад оћкривеној иланећи на којој има живоћа.

Једва чекам. И не само ја. Сви смо неситриљиви.

Знамо колико је ова мисија важна и да ће наша имена бити златним словима записана у историјске књиге. Уз Гајарина, Армс-иронја, Роккана... Па, бићемо ирви људи који су видели бића са друће иланеће.

***

Капетан Роман је посматрао екран са командама.

- Приближили смо се. Бићемо у орбити наше планете за неких двадесетак минута.

- И кад ћемо доле?

Поручник Рунт је био најнестрпљивији. А нестрпљивост и није тако чудна, помислио је капетан, ако се зна колико дуго путују.

- Не скоро. Не бар наредне три године.

- Зашто толико?

- Још пре поласка је тако одлучено. Најмање три године нам је потребно да све детаљно испитамо из орбите. Не желимо да угрозимо ни мисију, ни наше животе. А ни домороце.

***

Од иамћивека размишљамо каква су бића из друћих свећова. Да ли иодсећају на људе, или више личе на неке инсекће? Колико ноу или

руку имају? Колико очију? И нико није могао да одговори на ово питање. До данас.

Данас ћемо добити одговор.

Управо се спремамо да спустимо прву сонду и снимимо како изгледају становници ове планете.

***

Скоро сви чланови посаде, најмање њих двадесеторо, стајали су око поручника Рунта и гледали у велики екран пред њим.

- И шта ви мислите, капетане, какви су?

- Причали смо о томе хиљаду пута. Откуд знам. Сазнаћемо брзо.

- Сонда се приближава насељу. Ускоро ћемо моћи лепо да видимо како изгледају домороци.

Поручник је ћутао неколико секунди, све док се на екрану није појавила слика површине.

- Ево га.

Узвик одушевљења пролomio се кабином.

***

Први покушај испитивања није баш успео.

Сонда коју смо послали на површину успела је да прелећи преко неколико насеља, али је онда пала на површину. Изгубили смо контакт.

Додуше, оно што смо видели било је фасцинантно. Насеља у којима домороци станују многа личе на нека земаљска. И то она из 20. или 21. века.

***

Капетан Роман је седео сам у кантини када је поручник Рунт ушао.

- Надам се да их сонда није много збунила, или уплашила. Ми смо овде да испитујемо, не да сејемо страх.

Капетан је подигао шољу кафе, испио гутљај, а онда наставио:

- Колико тога смо успели да чујемо и сазнамо?

- Довољно.

- И? Какав утицај има наш уређај на домороце?

- Велики. Изазвао је панику међу људима.

- Панику међу људима? Људима?

- Да, људима. Капетане, ово су људи. Потпуно исти као ми.

- Како то мислиш?

- Лепо. Проучавао сам их слушајући шта причају. То је једина функција на сонди која и даље ради. Језик ми је и те како познат, као и место поред којег се сонда срушила. Знате ли како се зове?

- Како?

- Розвел. А година је 1947. по њиховом рачунању времена.

- Мислиш...

Поручник није одговорио, већ је само климнуо главом.

***

Волиер је рекао једном како није ништа мање задивљујуће родити се једном, него родити се двапут. Сигурно није мислио на ово што смо открили, али велике мисли надилазе појединце. Тек сад сам ушо сигуран.

У ствари, све мисли надилазе појединце. И не само мисли.

Зашто?

Планета до које смо стигли је дивна. Становници је зову Земља, као и ми нашу. То није једина сличност. Све је слично. Државе, језици, имена... И они имају Сјаранце, Александра Великог, Хенрија Осмог, Хилера...

Све изгледа као неки експеримент, поновљени галактички експеримент.